

RAAMATTUKIRJE

Suomen Evankeliumikoulu

Nro 4/ – 16.10.2003

”Tulta minä olen tullut tuomaan”

Hyvä ystävä

Meille on ominaista jatkuva tai ainakin ajoittainen syvä kaipaus saada elää rauhassa Jumalan ja ihmisten kanssa. Kun kristinuskossa on paljon puhetta rauhasta, se voi herättää rauhattomissa suuriakin toiveita rauhan saamiseksi ja lupaukset rauhasta vetävät levottomia ja väsyneitä ihmisiä puoleensa. Jumalan sanassa on monia perusteluja ajatukselle, että kristinuskon antaa rauhan.

”Rauha teille”

Kuinka monta kertaa Jeesus tulikaan levottomien ihmisten luokse ja sanoi heille: ”Rauha teille.” Hän myös lohdutti omiaan sanomalla: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista, jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon”, Joh. 14:27.

Herra myös kutsui väsyneitä luokseen lupaamalla levottomille levon: ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon”, Matt. 11:28.

Kuinka paljon tästä aiheesta löytyykään lupauksia ja opetuksia Jumalan sanassa! Oman ja toisten levottomuuden keskellä meiltä voi kuitenkin kadota Jeesuksen rauhaa koskevan opetuksen ”toinen puoli”.

Jotta meillä olisi kypsempi käsitys elämästä maailmassa Jumalan kanssa meidän on tärkeä pitää mielessä, että sama Jeesus, joka sanoi: ”Oman rauhani minä annan teille”, sanoi omasta sisäisestä tilastaan myös näin: ”Nyt olen järkyttynyt. Mitä sanoisin? Isä, pelasta minut tästä hetkestä!” Joh. 12:27.

Tämä Raamatun kohta osoittaa, että se rauha, jonka Jeesus antaa, ei todellakaan ole sellainen, minkä maailma antaa. Jeesuksen oma rauha ei ollut järkytysten ja kärsimysten vastakohta, vaan sellaiset koettelemukset sisältyivät hänen rauhaansa. Jeesuksen omassa rauhassa oli suurta tuskaa ja paljon kärsimystä. Hän ei aina edes löytänyt sanoja puhuakseen järkytyksestään vaan kyseli ääneen: ”Mitä sanoisin?” Hän rukoili Jumalaa, että tämä pelastaisi hänet polttavasta tuskasta.

Tuo Jeesuksen järkyttyneisyydestä kertova Raamatun kohta sisältää opetuksen myös meille. Samassa yhteydessä kuin Jeesus puhui omasta ahdistuksestaan, hän sanoi myös: ”Totisesti, totisesti: jos vehnänjyvää ei putoa maahan ja kuolee, se jää vain yhdeksi jyväksi, mutta jos se kuolee, se tuottaa runsaan sadon”, Joh. 12:24. Näin hän puhui itsestään, omasta elämästään ja edessä olevasta kuolemastaan. Mutta nämä sanat hän sanoi myös meistä, seuraajistaan.

Selvyyden vuoksi hän lisäsi meitä ajatellen: ”Joka rakastaa elämäänsä, kadottaa sen, mutta joka tässä maailmassa panee alttiiksi elämänsä, saa osakseen ikuisen elämän. Jos joku tahtoo olla minun palvelijani, seuratkoon minua. Missä minä olen, siellä on oleva myös palvelijani, ja Isä kunnioittaa sitä, joka palvelee minua”, Joh. 12:25-26.

Tämä kertoo siitä kohtalon yhteydestä, mikä Jeesuksen ja hänen seuraajiensa välillä on. Jeesus ilmaisi tämän kohtalon ja kokemusten yhteyden myös kun hän sanoi opetuslapsilleen: ”Muistakaa, mitä teille sanoin: ei palvelija ole herraansa suurempi. Jos minua on vainottu, vainotaan teitäkin. Jos minun sanaani on kuultu, kuullaan myös teidän sanaanne”, Joh. 15:20.

”Tulta minä olen tullut tuomaan”

Jeesus sanoi seuraajiensa tulevista ahdingoista myös näin: ”Tulta minä olen tullut tuomaan maan päälle – ja kuinka toivonkaan, että se jo olisi syttynyt... missä ahdistuksessa olenkaan, ennen kuin olen sen läpi käynyt! Luuletteko, että olen tullut tuomaan maan päälle rauhaa? En suinkaan, vaan riitaa! Tästedes saman perheen jäsenet ovat eri puolta: viidestä on kolme kahta, kaksi kolmea vastaan. Isä joutuu vastakkain poikansa kanssa, poika isänsä, äiti tyttärensä ja tytär äitinsä, anoppi miniänsä ja miniä anoppinsa kanssa”, Luuk. 12:49-53.

Avain tämän asian ymmärtämiseen on Jeesuksen sanoissa, jotka Matteus on tallentanut evankeliuminsa 10. lukuun. Kohdassa, missä Jeesus kuvasi kristittyjen edessä olevaa rauhattomuutta hän puhui heidän rauhastaan. Tätä on vaikea käsittää. Siksi me niin helposti valitsemme vain toisen näistä, useimmiten miekkaa, vainoa ja vi-

haa vailla olevan ajatuksen rauhasta. Se ajatus miellyttää meitä, mutta se ei vastaa Jeesuksen opetusta asiasta eikä se vastaa uskovien kokemuksia elämässä.

Rauhan rinnalla on aina kulkenut vihollisuus, suru ja ahdistus. "Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan maan päälle rauhaa. En minä ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan..." sanoi Jeesus, Matt. 10:32. Mutta samassa yhteydessä hän sanoi: "Joka tunnustautuu minun omakseni ihmisten edessä, sen minäkin tunnustan omakseni Isäni edessä taivaissa", Matt. 10:32-34. Siinä on meidän rauhamme.

Mitä tarkoittaa tunnustautuminen Jeesuksen omakseni ihmisten edessä? Monien käsitys oikeasta vastauksesta ei liity kristityn rauhaan vaan kristityn tehtävään. Meidän on määrä osoittaa muille ihmisille, että olemme uskovia. Meidän on määrä avoimesti tunnustaa värimme. Meidän on määrä todistaa muille Jeesuksesta.

Nämä asiat ovat hyviä. Näin voi kristitty menettellä. Mutta monien kokemus on, että vaatimus toimia Jeesuksen todistajana ei anna rauhaa, vaan synnyttää usein pikemminkin levottomuutta. Monien kokemus on se, ettei tuollaiseen todistamiseen esim. työpaikalla pysty tai että se vaatii suuria ponnistuksia. Toiset pyrkivät tällaiseen todistamiseen lähinnä vain sen takia, että he pelkäävät tulevansa Jeesuksen hylkäämiksi. He muistavat Jeesuksen sanat: "Joka ihmisten edessä kieltää minut, sen minäkin kiellän Isäni edessä taivaissa", Matt. 10:33.

Ajatus kielletyksi tai hylätyksi tulemisesta ei tuo rauhaa. Siksi on niitä, jotka pyrkivät saamaan Jeesuksen hyväksynnän tottelemalla häntä silloinkin, kun se tuo ahdistusta. Tällainen ponnistelu voi tuntua oikealta hengelliseltä kamppailulta ja kilvoittelulta, se voi saada todellisissa uskon kilvoitteluissa tottumattomien ihmisten kannustuksen ja ihailun. Mutta Kristuksen rauhan kanssa tällaisella työllä ei ole mitään tekemistä. Tällaisille ponnistelijoilta Jeesus sanoo: "Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon", Matt. 11:28.

Tunnustautuminen Jeesuksen omaksi

Monet erehtyvät sen tähden, ettei heille ole opetettu, mitä "tunnustautuminen Jeesuksen omaksi" merkitsee. Sana "tunnustautuminen" on suomenos Matteuksen käyttämästä kreikan sanasta *homologeoo*, "hyväksyä jonkun sana", "sanoa sama asia". Kreikan kielessä tällä sanalla on se sävy, että kyse ei ole vain jonkun sanan (opetuksen) hyväksymisestä ajatuksissa, vaan käytännössä, kuullun sanan sanomisesta ja toimimisesta sen mukaan.

Mitä siis tarkoittaa Jeesuksen sana: "Joka tunnustautuu minun omakseni ihmisten edessä,

sen minäkin tunnustan omakseni Isäni edessä taivaissa"? Vastaus tähän kysymykseen on Jeesuksen lupaaman rauhan "salaisuus".

"Tunnustautuminen Jeesuksen omaksi" on hänen hyväksymistään sellaisena kuin hän on. Joosefille sanottiin Jeesuksesta: "Sinun tulee antaa pojalle nimeksi Jeesus, sillä hän pelastaa kansansa sen synneistä", Matt. 1:21. Kun Johannes Kastaja näki Jeesuksen, hän sanoi ihmisille: "Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin! Hän on se, josta sanoin: 'Minun jälkeeni tuleva kulkee edelläni, sillä hän on ollut ennen minua', " Joh. 1:29-30.

Teoreettisesti tämä on tutuimpia kristinuskon asioita. Ajatuksen tasolla kai useimmat kristityt tämän hyväksyvät ja tunnustautuvat Jeesuksen omiksi. Mutta Jeesuksen omaksi tunnustautumisen sisältö, sanoisinko uskon kilvoitus, ei ole tässä Jeesuksen olemuksen ja tehtävän hyväksymisessä, vaan toimimista sen mukaan, mitä Jeesus on.

Hän tuo täydellisesti uuden elämän meidän keskellemme. Kaikki osaavat antaa käskyjä ja määräyksiä, kaikki osaavat vaatia toisiltaan käskyjen ja määräysten noudattamista, kaikki osaavat uhata ja rangaista toisia käskyjen ja määräysten rikkomisesta ja kaikki osaavat näillä asioilla osoittaa ihmisten edessä lujuttaan ja oikeaoppisuuttaan. Mutta Jeesus toi keskellemme syntien anteeksiantamuksen, armon evankeliumin. Se ei ole teoria, se ei ole oppi ajatuksillemme, vaan se on hänen rauhansa perusta ja sisältö, se antaa (kuvaannollisessa ja sanatarkassa merkityksessä) syntisairaitten ja kaikkien heikkojen, käskyjä ja ohjeita rikkoneille elämän nyt ja iankaikkisesti.

Tätä vastaan nousevat ne, jotka vielä ovat hengellisesti kypsymättömiä, ne, jotka ovat kokeettomia hengellisten asioiden hoidossa, ne, joille tunnustautuminen Jeesuksen omaksi on vierasta. Sillä jos he todellisesti tunnustautuisivat Jeesuksen omiksi, he sanoisivat syntisiä kohdatessaan kuten Jeesus: "Juuri sitä, mikä on kadonnut, Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan", Matt. 18:11; Luuk. 9:56, 19:10. Heti "pienoisevankeliumin" jälkeen sanotaan: "Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen", Joh. 3:17.

Tässä suhteessa Jeesus toi jotakin täysin ainutlaatuisista maailmaan. Hän toi oman ja omalatauisen rauhansa, jota kukaan muu ei voi antaa kuin hän. Hänen omalataisuutensa voi loukata – ja se loukkaakin – mutta juuri siksi, että hän on mitä hän on, hän voi palvella eksyneitä ja langenneita, heikkoja ja halveksittuja.

"Aivan niin", sanovat kaikki ja monet jatkavat: "Eihän tuota ole kukaan kiistänytään." Mikä sokeus, mikä eksytys! Jos evankeliumia ei käytetä "ihmisten edessä", jos syntistä ei armahdeta ih-

misten edessä niin, että tämä voi jatkaa matkaansa hyvällä omallatunnolla ja ihmisarvo tallella, niin silloin on harhauduttu Jeesuksesta, hänen olemuksensa ja tehtävänsä on ymmärretty väärin ja siihen on uskottu väärin.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja sanoo: "Jeesus pysyy ikuisesti, hänen pappautensa on muuttumaton. Siksi hän pystyy nyt ja aina pelastamaan ne, jotka hänen välityksellään lähestyvät Jumalaa... Juuri tällaisen ylipapin me tarvitsimme... Toisin kuin muiden ylipappien, hänen ei tarvitse päivittäin uhrata ensin omien syntiensä ja sitten kansan syntien sovittamiseksi. Hän on antanut kertakaikkisen uhrin uhratessaan itsensä. Laki tekee ylipappeja ihmisistä, jotka ovat heikkoja, mutta lakia myöhemmin vannottu vala nostaa ylipapiksi Jumalan Pojan, joka on saavuttanut ikuisen täydellisyyden", Hepr. 7:24-28. Tähän ikuisen täydellisyyteen kuuluu ennen muuta muuttumaton halu ja kyky pelastaa syntisiä.

Tästä on kysymys, syntisten armahtamisesta "ihmisten edessä". Mutta tämä aiheuttaa niin kiivasta vastustusta, että se on kuin tuli joka polttaa. Jeesus ei kuitenkaan noudata hengellisesti kypsytymättömien ja armon tarpeestaan vielä tietämättömien ihmisten mielipiteitä, hän ei alistu edes heidän vihansa edessä. Rohkeasti hän sanoo, mitä hän aikoo tehdä: "Tulta minä olen tullut tuomaan maan päälle." Ja yhtä roh-

keasti hän sanoo sen, mitä hän toivoo: Että tämä tulinen viha ja vastustus olisi jo syttynyt niin, että ihmiset nousisivat toisiaan vastaan. Sillä missä evankeliumia vastustetaan, siellä on evankeliumi. Ja missä evankeliumin annetaan olla ihmisen elämän ja työn perusta, siellä on Jeesuksen rauha, vaikka kaikki nousisivat sitä ihmistä ja Kristuksen armoa vastaan.

Älkää antako kaikenlaisten inhimillisten ja viisailta kuulostavien oppien eksyttää teitä pois Kristuksen oikeasta tuntemisesta. Tässä on Herramme oppi: "Joka tunnustautuu minun omakseni ihmisten edessä, sen minäkin tunnustan omakseni Isäni edessä taivaissa." Hän myös sanoi: "Minun lampaani kuulevat minun ääneni ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Minä annan heille ikuisen elämän. He eivät koskaan joudu hukkaan, eikä kukaan riistä heitä minulta. Isäni, joka on heidät minulle antanut, on suurempi kuin kukaan muu, eikä kukaan voi riistää heitä Isäni kädestä. Minä ja Isä olemme yhtä." Silloin "juutalaiset alkoivat taas kerätä kiviä kivittääkseen Jeesuksen", Joh. 10:27-31. Näin Herra antaa oman rauhansa, mutta samalla vihan tulet syttyvät ja kiviä aletaan nostaa maasta. Evankeliumin rauhaa ei voi julistaa rauhassa eikä siihen voi rauhassa uskoa.

Per-Olof Malk

Uskon heikkous ja voima

Jeesus sanoo, että Jumala on salannut totuutensa viisailta ja ymmärtäväisiltä, ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. "Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt." Luuk. 10:12.

Lapsenmieliset kulkevat Jumalan johdatuksessa, koska heiltä puuttuu käytännössä kyky selvitä läpi elämän itsenäisesti ja omatoimisesti. Heillä on kiinteä Isä-lapsi -suhde, koska he ovat maallisten mittapuiden mukaan kehittymättömiä ja lapsenmielisesti Isästään riippuvaisia. Lapsenmieliset saavat myös nauttia Jumalan suomista ihmeistä ja rikkauksista, jotka jäävät viisaiden ja ymmärtäväisten tavoittamattomiin.

Jumalan lapsilla, lapsenmielisillä, on kyky nähdä ja kokea, mutta myös erikoislaatuinen taipumus joutua kokemaan Korkeimman johdatusta elämänsä aikana – jopa sitä, että henget ovat heille alamaisia. Kuitenkin Jeesus, joka Pyhässä Hengessä riemuitsee Jumalan lapsenmielisille osoittamasta mielisuosioista, varoittaa lapsenmielisiä ohjaten heitä oikeaan: "Älkää kuitenkaan siitä iloitko, että henget ovat teille alamaiset, vaan iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitetuina taivaissa", Luuk. 10:20.

Kaikki Jeesuksen opetus tähtää pohjimmiltaan ihmisen pelastukseen. Ilman uskoa se on mahdotonta. Ilman uskoa pelastus on myöskin yhdentekevää ja tarpeetonta, asia joka jää maallisen elämän aikana täysin huomiotta. Ilman uskoa ihminen tekee elämänsä ja iankaikkisuutensa suurimman, peruuttamattomimman ja vakavimman laskuvirheensä: yksi tekijä jää huomiotta, nimittäin tuntematon Herra Jeesus Kristus, ja kolmiyhteinen Jumala, muuttumaton Luoja ja Tekijä, joka vaikuttaa aina ja kaikkialla.

Ilman uskoa ei ihminen voi pelastua, vaan hän syöksyy iankaikkiseen kadotukseen kuolemansa jälkeen, tämän näkyvän maailman loputtua. "Siellä on itku ja hammasten kiristys" vrt. Matt. 13:49-50. Kadotus on ihmisen iankaikkinen ero Jumalasta, jota ihminen ei ole koskaan oppinut tuntemaan eikä koskaan tule oppimaan, oman viisauden ja ymmärtäväisyytensä sokaisemana. Ja mikä pahinta: kadotettua sielua ei Jumalakaan, Kristuksen Jeesuksen kautta, ole koskaan tullut tuntemaan! Luuk. 10:22, Matt. 7:23.

Usko syntyy Jumalan sanan, muun muassa Raamattuun tallennettujen Jeesuksen vertausten,

kuulemisesta. Nämä asiat salataan viisailta ja ymmärtäväsiltä, mutta ne ilmoitetaan lapsenmielisille. Taivaan valtakunta on Jumalan lapsenmielisten lasten perintöosa. Jumalan lasten nimet ovat kirjoitettuina taivaissa.

”Iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuna taivaissa.”

Jeesus väittää, káskee ja opettaa yhdellä lauseella. Hän väittää, että opetuslapsien nimet – meidänkin nimemme? – ovat kirjoitettuina taivaissa. Hän káskee: iloitkaa! Hän opettaa: iloitkaa oikeasta syystä. Iloitkaa pelastuksesta! Iloitkaa iankaikkisesta elämästä, siitä että ”sinä olet nimeltä kutsuttu”!

Eikö tuo kaikki ole epäuskolle liian kova pala? Kärsimätön sielu ei jaksa, ei kykene eikä halua huolehtia iankaikkisuudestaan. Mutta toisaalta: eikö katoavan nykyhetken suurin ilo olisikin saada tämä kaikki vielä takaisin? Eikö olisi hienoa saada elää elämänsä huippuhetket uudelleen, saada takaisin menettämänsä, pysyä ikuisesti nuorena, menestyä toimissaan?

Tämänhän ymmärtää tyhminkin, ja tätä pakinatkin tavoittelevat. Eivätkö niin monet toisinaan ja vaivoja säästelemättä tähtääkin ajalliseen onneen, menestykseen, muuttumattomuuteen ja nuorekkuuteen koko elämänsä, aina siihen päivään saakka, jolloin kuolema heidät tavoittaa ja vetää alas pimeyteen? Uskotaan onneen, päädytään hautaan. Uskotaan satuihin ja illuusioihin, ja samalla puuskahdetaan halveksuvasti heille, joilla on toivonsa iankaikkisuudessa ja näkymättömässä Kaikkivaltiaassa Jumalassa, Jumalassa jonka luomistyöt ovat peittelemättä jokaisen silmien edessä tarkattavina!

Jumalan lapsilla tilanne on toinen. He eivät voi elää ilman Jeesuksen vertauksia, Pyhän Hengen tuomaa lohdutusta ja Jumalan isällistä johdusta.

Jumalan lapsi elää lapseuden hengessä, Jumalan luomassa maailmassa. Jumalan lapsi saa synnit, epäuskonsa ja pahat tekonsa anteeksi yksin armosta, uskon kautta. Hän uskoo sen, mitä Raamatussa on kirjoitettu aina maan luomisesta uuden taivaan ja maan näkemiseen, ensimmäisen ihmisen luomisesta Jumalan Pojan lihaksi tulemiseen, ristiinnaulitsemiseen ja ylösnousemiseen. Hän uskoo sen lapsen uskolla.

Suurin synti on uskoa itse ja omin voimin

Se, että maailmassa joudutaan vielä siirtämään vuoria dynamiitilla ja kaivinkonein, eikä uskon varassa, johtuu yksin epäuskosta. Jeesusta häiritsi ja närkästytti opetuslasten uskon puute, mutta samalla hän ylisti Jumalaa, Isäänsä, opetuslasten yksinkertaisuudesta ja lapsenmielisyydestä. Kun Jeesus korosti uskon kaikkivoipaisuutta, hän samalla myös alleviivasi sitä, että kenelläkään ei ole uskoa sinapinsiemenenkään vertaa. Kristus alleviivasi ihmisen oman uskon, oman ymmärryksen ja viisauden harhauttavaa vaikutusta. Suurin synti on uskoa itse ja omin voimin, koska se nimenomaan on epäuskoa ja harhaa. Samaan aikaan Kristusta loukkasi opetuslastensa epäusko. Ei siis riitä sekään, että tunnustaa oman epäuskoisuutensa. Kristus vaatii meiltä uskoa!

Taas olemme joutuneet siihen pisteeseen, mistä ihminen kaikkein mieluiten ajautuu etäälle: Jumalallisen väliintulon ja Jeesuksen ristinkuoleman kautta syntinen ja epäuskoinen ihminen luetaan vanhurskaaksi, Jumalalle kelpaavaksi, ja uskovaksi. Vain Jumalan sovitustyön kautta usko luetaan ihmiselle vanhurskaudeksi, vain Kristuksen sovitusuhrin nojaaminen on sitä uskoa, jonka Jumala lukee todelliseksi uskoksi, jopa vuoria siirtäväksi uskoksi.

Samaan aikaan ajallisia ihmeitä tekevän uskonnollisen toiminnan Herra Kristus lukee Isänsä edessä kauhistukseksi: ”Moni sanoo minulle sinä päivänä: ‘Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?’ Ja silloin minä lausun heille julki: ‘Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät’,” Matt. 7:22–23.

”Niin hän (Jeesus) kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä ja sanoi: ‘Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. Sen tähden, joka nöyryy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa’,” Matt. 18:5.

Niin mahdotonta on uskoa, että Jumalan on pitänyt tulla väliin ja lukea meille usko lahjaksi, samoin syntien anteeksi saaminen ja Jumalalle kelpaaminen.

Matti Rantala

Elämän vaikeus – toivon tulevaisuus

Kuinka vaikeaa elämä voi ollakaan! Mutta eihän tämä elämä voi muuta ollakaan sen jälkeen kun olemme karkotetut Paratiisista. Toisaalta, sinnehän meidät on Jumalan armosta kutsuttu takaisin. Me olemme matkalla sinne, kunhan – vaikka kuinka heikostikin – edes jollain tavoin roikumme Vapahtajassamme. Hän ei hylkää ketään luoksensa pyrkivää. Se tarkoittaa aivan jokaista, joka edes pienestikin kaipaa Vapahtajaamme. Ei meidän uskomme auta meitä, vaan Jumala Kristuksessa auttaa meitä Sanan lupauksen mukaisesti. Hän pitää meistä kiinni, vaikka luulemmekin sitä omaksi yritykseksemme.

Juuri silloin kun kaikki on pimeimmillään, kun koemme suurta yksinäisyyttä, kun kohtaamme ymmärtämättömyyttä muiden taholta, kun meitä jostain syystä kiusataan tai jopa vainotaankin, kun olemme epätoivoisia, juuri silloin sanoo Kristus meille: ”Minä olen sinun kanssasi joka päivä maailman loppuun asti enkä hylkää sinua.”

Mitä Jesaja kirjoittaakaan siitä kuinka Jumala on nimeltä kutsunut meidät ja olemme hänen. Jo pyhässä kasteessa saimme siirtyä pimeyden vallasta Jumalan omistukseen. Koska kuulumme kasteenkin perusteella hänelle, saamme olla vakuuttuneita hänen meille käsittämättömän hyvästä huolenpidostaan.

Corneliuksen luona

Mielessäni on usein ollut Apt. 10. luku, missä kerrotaan komppanianpäälliköstä, joka palveli ns. italialaisessa kohortissa. Miestä voidaan sanoa ”komppanianpäälliköksi”, sillä se vie ainakin miesten ajatukset lähemmäksi miehen asemaa roomalaisten armeijassa. Kohorttiin nimittäin kuului noin 600 miestä.

Tämä armeijan ”satojen päämies”, ammatiltaan siis upseeri, oli ilmeisesti italialainen, koska hän palveli ns. italialaisessa kohortissa. Joukkojen asemapaikka oli Kesareassa. Upseerin nimi oli Cornelius.

Monien vaiheiden jälkeen Jumala oli saanut apostoli Pietarin lähtemään tuon pakanan – eijutalaisen – miehen kotiin Kesareaan. Matka ei ollut helppo, sillä Pietari tiesi tekevänsä jotakin juutalaisen lain vastaista. Vielä Corneliuksen asuntoon tullessaan Pietari selitti talossa oleville käyntiään:

”Niin kuin tiedätte, juutalaisen ei ole sallittua seurustella toiseen kansaan kuuluvien kanssa eikä mennä heidän luokseen.” Tuntuu kuin

Kristus on meidän taistelumme taistellut ja silloin me kestäimme, vaikka näyttäisikin siltä, että häviämme ellemme suorastaan tuhoudu. Kristuksessa ja hänen avullaan ja ansiostaan me saamme kerran elää siellä missä ei enää ole mitään tuskaa eikä kipua, ei eron haikeutta eikä yksinäisyyden tuomaa haikeutta, ei enää toisten halveksuntaa eikä pahoja juoruja itsestämme, ei omaa heikkouttamme eikä oman itsemme halveksuntaa, ei pelkoa muiden tähden eikä minkäänlaista arkuutta yms. Siellä me saamme Kristuksen ansiosta elää Jumalan auringossa, olla kuin lintuset, jotka eivät huomisesta mitään murehdi, olla kuin perhoset jotka auringon paisteessa tanssillaan ylistävät Luojaansa, olla kuin sudenkorennot, jotka leikillään kiittävät Tekijäänsä. – Mikä Kristuksen turvautuvia odottaakaan kaiken tuskaisen jälkeen!

Mutta jo nyt Kristus on kanssamme lupauksensa mukaisesti – tuntui meistä miltä tuntui. Emme ole yksin, Kristus on kanssamme. Siksi me saamme rohkeasti katsoa Kristukseen kaikesta ahdistavasta huolimatta tai paremminkin juuri sen tähden. Hän ei hylkää eikä jätä ketään omaansa.

Veikko Wright

Pietari perustelisi yhtä paljon itselleen kuin paikalla olleille kuulijoille sitä luvattonta asiaa, että hän nyt oli astunut roomalaisen perheen taloon. Kohta hän lisäsi painavan selityksen sille, miksi hän rikkoi lakia. Hän sanoi: ”Jumala on kuitenkin osoittanut minulle, ettei ketään ihmistä saa pitää epäpuhtaana ja saastaisena”, Apt. 10:28. Voi kunpa mekin tämän oppisimme!

Pietarin sanoihin roomalainen Cornelius vastasi viittaamalla yksinkertaisesti ihmisten läsnäolon syyhyn: ”Olemme kaikki täällä Jumalan edessä kuullaksemme, mitä Herra on käsenyt sinun puhua”, Apt. 10:33.

Puhuessaan Jumala luo yhteyden ihmisiin. Corneliuksen kodissa oli paikalla ilmeisesti myös sellaisia roomalaisia, joilla ei ollut senkään vertaa yhteyttä Jumalaan kuin Corneliuksella. ”Nyt me kaikki olemme täällä Jumalan edessä kuullaksemme”, sanoi Cornelius.

Onko meillä tämä mieli tänään? Odotammeko Jumalan puhuvan? Odotammeko me yhteytemme Jumalaan uudistuvan? Toivottavasti

monen sydän tänään odottaa, että Jumala puhuisi.

Ydinasiat

Tuossa tilanteessa Pietarin sanomassa oli kaksi pääkohtaa – tai kaksi ydinasiaa. Ensinnäkin hän puhui siitä, mitä Jumala oli tehnyt sovittaakseen ihmiset. Pietari sanoi: ”Jeesuksen he ripustivat ristinpuulle ja surmasivat, mutta Jumala herätti hänet kolmantena päivänä...” 10:39-40. Ensimmäinen asia, joka näiden – ja kaikkien – ihmisten tulee tietää, on se mitä Jumala on tehnyt sovittaakseen ihmiset. Sanoma rististä oli Pietarin pääasia ja niin sen tulee olla jokaisen Jumalan sanaa puhuvan pääasia.

Kun Pietari sanoi, että ”he” ripustivat Jeesuksen ristille, hänellä on mielessä sekä juutalaiset että roomalaiset. Niin juutalaiset kuin pakanatkin olivat syyllisiä Jeesuksen ristinkuolemaan. Lieneekö työvuorossa Jerusalemissa silloin ollut juuri Corneliuksen italialainen kohortti tai jokin muu ryhmä, sitä me emme tiedä. Mutta samoista miehitysjoukoista olivat ne sotilaat, jotka olivat ristiinnaulinneet Jeesuksen. Asian esille ottaminen oli rohkeaa tässä kodissa, mutta se oli välttämätöntä.

Miehittäjäjoukkojen ja juutalaisten hengellisten johtajien voimavarat kuitenkin loppuivat tappamiseen. Pietari sanoo, että Jumala kuitenkin herätti Jeesuksen kolmantena päivänä osoittaen, ettei ihmisellä ole viimeistä sanaa.

Tämä on ensimmäinen pääkohta ja ydinasia Pietarin puheessa. Toinen on sitten jakeessa 43: ”Hänestä (siis Jeesuksesta) kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa hänen nimensä voimasta syntinsä anteeksi.”

Kun Pietarin puhe kääntyi siihen hedelmään, jonka Jeesuksen ristinkuolema ja ylösnousemus ovat aikaansaaneet, siis syntien anteeksisaamisen mahdollisuuteen, niin Pyhä

Henki laskeutui samalla huoneeseen. Luukas kertoo, että ”kaikki Pietarin mukana tulleet juutalaiset uskonveljet ihmettelivät sitä, että Pyhän Hengen lahja vuodatettiin myös pakanoihin”, 10:45.

Kun muut ihmettelivät asiaa, Pietari näki tapahtumassa Jumalan antaman käytännön todistuksen siitä, että se, minkä hän taloon tullessaan oli sanonut, piti paikkansa. Hänhän oli sanonut: ”Jumala on osoittanut minulle, ettei ketään ihmistä saa pitää epäpuhtaana ja saastaisena”, Apt. 10:28.

Miksei? Siksi, ettei Jumalakaan tee niin. Jumala sovitti kaikki itsensä kanssa, hän ei jättänyt ketään sovituksen ulkopuolelle. Juutalainen laki kuului rajatusti valitulle Jumalan kansalle, juutalaisille. Mutta Jeesuksen nimessä ja veressä on syntien anteeksiantamus kaikille, jotka uskovat.

Kun evankeliumia julistetaan, Pyhä Henki laskeutuu uudelleen ja uudelleen ja Jeesuksen veri puhdistaa jokaisen kaikesta synnistä.

Rukous: Niin Jumala, ”nyt me olemme tässä sinun edessäsi kuullaksemme, mitä... sinä olet käkenyt puhua.” Olemme tietoiset siitä, mitä sinä haluat. Tahdot, että me yhä uudelleen kuulimme Poikasi sijaiskärsimyksestä ja kuolemasta ja ylösnousemuksesta. Ja sinä tahdot, että me yhä uudestaan kuulemme syntien anteeksi saamisesta Jeesuksen nimessä ja sovitusveressä. Puhu Herra näistä asioista sillä vain ne antavat meille toivon ja iankaikkisen elämän lahjan. Amen.

POM

**Kuulkaa minua, te Jaakobin heimo,
te kaikki Israelin heimon tähteet,
te, joita on pitänyt kantaa äidinkohdusta asti,
nostaa hamasta äidinhelmasta.
Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama,
hamaan harmaantumiseen saakka minä kannan;
niin minä olen tehnyt,
ja vastedeskin minä nostan,
minä kannan ja pelastan.**

– *Jes. 46:3-4*

Toimintamuotoja

Luennot. Syyskuussa Per-Olof Malk luennoi Tampereen Raamattukoulussa 2. Korinttilaiskirjeestä. Lokakuun kokoustoiminnasta on tässä kirjeessä erilliset ilmoitukset. Marraskuulle on sovittu Korinttilaiskirjeen päätösluennot Tampereelle 3.11. ja 10.11. Luennot pidetään Kalevan kirkossa maanantaisin klo 18:30. - Kiinnitämme huomiota myös Tampereen raamattukoulun 50-vuotisjuhlaan 26.10.

Ensi vuodelle on alustavasti suunnitteilla raamattuluentoja Helsinkiin, Jyväskylään ja Rantasalmelle. Pyydämme ystäviä muistamaan kaikkia näitä kokoontumisia esirukouksissaan. Evankeliumin opettaminen on vaikeaa ja vastustajiakin on.

Opetus Internetissä. Kaikki eivät voi käyttää kotitietokoneiden mahdollisuuksia lukeakseen ja opiskellakseen Internetin kautta Raamattua. Nuoremmalle sukupolvelle kotitietokoneiden käyttö on arkipäiväistä, suunnilleen yhtä tavantomaista kuin meille vanhemmille on sanomalehden lukeminen. Siksi pyrimme tarjoamaan evankeliumin sanaa myös Internetissä. Silloin tavoitamme nuoremman sukupolven, joka erityisesti on sydämellämme.

Ihminen on tänä syksynä ollut suuri siitä, että maksuttomat Internet-sivumme ovat laajenevan lukijakunnan käytössä. Syyskuulta saamamme tiedot kertovat, että Evankeliumikoulun materiaalia on kopioitu rohkaisevan paljon koulun sivuilta kotikoneille. Se tarkoittaa sitä, että sivujamme ei vain käydä uteliaisuudesta katsomassa, vaan sivujen sisältö - opetus - on ollut monelle niin tärkeä, että sitä on haluttu kerätä omalle kotikoneelle. Syyskuussa Internet-sivulamme käytiin ja niitä kopioitiin runsaasti. Jo pelkästään tämän takia Evankeliumikoulun ole-

massaolo on perusteltu. Internet-sivujemme osoite on www.evank.org.

Tämä Raamattukirje on Internet-sivujemme rinnakkaiskanava ja samalla vaihtoehto niille, jotka eivät voi käyttää kotitietokoneita. Posti tuo tämän 8-sivuisen maksuttoman Raamattukirjeen kotiin 4-6 viikon välein. Toiveenamme on voida kehittää myös tätä kirjettä sekä sisällön suhteen että ulkoasun kannalta. Tämä neljäs kirje on jo kokenut ulkoasun kohentumisen edellisiin kirjeisiin verrattuna. Toivomme että tämä kehitys miellyttää lukijoitamme.

Erityisesti painotamme sisällön, siis sanoman, tärkeyttä. Me pyrimme kirjoittamaan perusasioista ja niin, että varsinkin ne, jotka tarvitsevat hengellistä apua, saisivat sen. Suomessa on monia kristittyjä, jotka eivät koe evankeliumin armon tarvetta. Me koetamme kirjoittaa niille, jotka eivät arkisessa elämässään selviä ilman Jumalan lunastustyötä ja anteeksiantoa.

Taloustuki tervetullut. Suomen Evankeliumikoulu kiittää tässä kaikkia mutta myös erillisellä kirjeellä kutakin ystävää, joka on taloudellisesti tehnyt mahdolliseksi Evankeliumikoulun toiminnan tekemisen maksuttomaksi kuulijoille ja lukijoille.

Jos tämän kirjeen saajien joukossa on sellaisia, jotka voivat ja haluavat auttaa Evankeliumikoulun toimintaa eteenpäin, on apu hyvin tervetullut. Evankeliumikoulun pankkitili on Lamin SP, Hyvinkää, tili 426012-268782.

*Per-Olof Malk
Hallituksen pj.*

*Suomen evankeliumikoulu onnittelee lämpimästi
Tampereen Raamattukoulua*

Tapahtumia

**Raamattupäivä Kuopiossa
lauantaina 18.10. NNKY:llä,
Myllykatu 5.**

Klo 13:00 "Takaisin Golgatalle!"
Raamattuluento.

Klo 14:00 Kahvitauko

Klo 14:30 "Tulkaa minun luokseni
kaikki." Raamattuluento

*Luennot pitää rov. Per-Olof Malk
Järg. Kuopion NNKY ja Suomen
Evankeliumikoulu*

**Raamattu- ja rukouspäivä
Kaavin seurakunnassa
sunnuntaina 19.10.**

Klo 10 jumalanpalvelus kirkossa.
4. rukouspäivä. *Liturgi khra Jari
Muta, saarna rov. Per-Olof Malk.*

Kirkkokahvi seurakuntakodissa.

Raamattuluento seurakuntakodissa.
Aihe: "Paavalin opetus kristityn
arkielämästä" (2. Kor. 5-6). *Rov. Per-
Olof Malk*

*Järg. Kaavin ev. lut. seurakunta ja
Suomen Evankeliumikoulu*

**Tampereen raamattukoulun
50-vuotisjuhla Kalevan
kirkossa 26.10.2003**

Klo 10 Juhlajumalanpalvelus
Kalevan kirkossa. *Saarnaa teol. Iis.
Hannu Karvonen, lit. khra Simo
Koho.*

Jumalanpalveluksen jälkeen
seurakuntasalin tiloissa ruokailu.

Klo 12:30 Päiväjuhla seurakuntasalissa.
*Seurakunnan tervehdys khra
Simo Koho, juhlapuhe rov. Per-Olof
Malk, historiikki TRK:n puheenjohta-
ja Antti Sirén, musiikkia ja terveh-
dyksiä. Kaikki tervetulleita!*
Järg.: Tampereen raamattukoulu

Tutustuta tuttavasi tähän kirjeeseen!

Tämä raamattu/tiedotuskirje lähetetään halukkaille noin 4-6 viikon välein. **Alla olevaan listaan** (tai muulle paperille) voi kerätä kirjettä toivovien henkilöiden nimiä ja osoitteita.

Tule mukaan! Tule korottamaan evankeliumin sanoma arkielämän pääasiaksi itsellesi ja muille. Levitä tietoa tästä kirjeestä. Tarjoa sitä kiinnostuneille!

Seuraavat henkilöt toivovat saavansa Suomen Evankeliumikoulun raamattu/ tiedotuskirjeen jatkossa itselleen:

Nimi	Osoite
- - - - -	
- - - - -	
- - - - -	
- - - - -	
Oma nimesi ja osoitteesi alle	- - - - -
- - - - -	

Osallistu toimintaan: Tarjoa raamattu- ja tiedotuskirjettämme ystävillesi. Kirjoita kirjettämme itselleen toivovien nimet ja osoitteet yllä olevalle lomakkeelle (tai muulle paperille). Lähetä lista kirjekuussa osoitteella **Suomen Evankeliumikoulu, Riihimäenkatu 42 B 6, 05900 Hyvinkää**. Voit myös lähettää listan sähköpostilla osoitteeseen per-olof.malk@evank.org. Kiitos vaivannäöstäsi!

Tietoa Evankeliumikoulusta saa - ota yhteyttä!

Postiosoite: Riihimäenkatu 42 B 6, 05900 Hyvinkää.

Puhelin: (019) 41 42 43 tai 040 733 6852
(toistaiseksi toimistossa vastataan arkisin klo 10-14 välisenä aikana).

Puhelin suora Per-Olof Malk: 040 716 6648

Sähköpostiosoite: etunimi.sukunimi@evank.org

Internet-osoite: www.evank.org

Pankki: Lammin SP, Hyvinkää, 426012-268782